



Ved

Karoline Andersen^s

Begravelse

Mandag den 29. December 1947

Lyksalig, lyksalig hver Sjæl, som har Fred!
Dog ingen kender Dagen, før Solen gaar ned.

God Morgen, god Morgen! sang Fuglen paa Kvist,
Tit saa den Aftensolen bag Fængselets Rist.

Tit dufted, tit nikked Smaablomster ved Gry,
Før Aften laa de knust under Haglvejrets Sky.

Tit leged Smaabarnet i Morgensol rød,
Ved Kvæld det laa paa Lejet saa stille og død.

Paa Jorden ej lever saa salig en Sjæl,
Jo Lykken kan omskiftes fra Morgen til Kvæld.

Lyksalig dog Sjælen, som kender Guds Fred,
Skønt ingen kender Dagen, før Solen gaar ned.

God Morgen! vi sjunge med Fuglen helt fro,
Skal selv i mørke Fængsel til Natten vi bo.

Guds Børn kan sig glæde som Blomster ved Gry,
Skal selv de ligge knust under Aftenens Sky.

Som Barn kan jeg frydes i Morgensol rød,
Om ogsaa jeg før Aften er stille og død.

Guds Fred og god Aften! vi sjunge ved Kvæld:
Vor Herre selv bevare hver flygtende Sjæl!

Lyksalig, lyksalig hver Sjæl, som har Fred!
Guds Fred er Sjaelesolen, som aldrig gaar ned!

Den yndigste Rose er funden,
Blandt stiveste Torne oprunden,
Vor Jesus, den dejligste Pøde,
Blandt syndige Mennesker gro'de.

Alt siden vi tabte den Ære,
Guds Billedes Frugter at bære,
Var Verden forvildet og øde,
Vi alle i Synden bortdøde.

Da lod Gud en Rose opskyde,
Og Sæden omsider frembryde,
At rense og ganske forsøde
Vor Slægts den fordærvede Grøde.

Al Verden nu burde sig fryde,
Med Psalmer mangfoldig udbryde,
Men mangan har aldrig fornummen,
At Rosen i Verden er kommen.

Forhærdede Tidsel-Gemytter,
Saa stive som Torne og Støtter,
Hvi holde I eder saa ranke
I Stoltheds fordærvede Tanke!

Ak, søger de ydmyge Steder,
I Støvet for Frelseren græder,
Saa faar I vor Jesus i Tale,
Thi Roserne vokse i Dale.

Min Jesus, min Tanke skal være
Mit Smykke, min Rose, min Ære,
De giftige Lyster du døder,
Og Korset saa liflig forsøder.

Lad Verden mig alting betage,
Lad Tornene rive og nage,
Lad Hjertet kun daane og briste,
Min Rose jeg aldrig vil miste!

Altid frejdig, naar du gaar
Veje, Gud tør kende,
selv om du til Maalet naar
først ved Verdens Ende.

Aldrig ræd for Mørkets Magt,
Stjernerne vil lyse!
Med et Fader vor i Pagt
skal du aldrig gyse.

Kæmp for alt, hvad du har kært,
dø, om saa det gælder!
Da er Livet ej saa svært,
Døden ikke heller.

VED GRAVEN

Dejlige er Jorden,
Prægtig er Guds Himmel,
Skøn er Sjælens Pilgrimsgang!
Gennem de favre
Riger paa Jorden
Gaa vi til Paradis med Sang!

Tider skal komme,
Tider skal henrulle,
Slægt skal følge Slægters Gang;
Aldrig forstummer
Tonen fra Himlen
I Sjælens glade Pilgrimssang.

Englene sang den
Først for Markens Hyrder,
Skønt fra Sjæl til Sjæl det lød:
Fred over Jorden!
Menneske fryd dig,
Os er en evig Frelser fød!
